

K. Kilbom

Skråförbund eller klassorganisation

Hur böra de fackligt-ekonomiska organisationerna byggas

Fackliga propagandaförbundets skriftserie no 2

Frams förlag – Stockholm 1920

Klassolidariteten skall uttryckas i organisationsformerna.

Fackföreningsrörelsens organisationsformer stå under debatt. Klarheten om de nuvarande formernas omöjlighet växer med varje strid mellan kapital och arbete. Nästan dagligen framgår hur organisationen enligt skrå(fack-)principen hindrar arbetarnas kamp. Klassolidaritets nödvändighet är visserligen erkänd, åtminstone av alla mer eller mindre medvetna socialister, men långt ifrån fullt genomförd. Yrkesfördelning skapar alltjämt gränserna för våra fackligt-ekonomiska organisationer och dessas kamp, kärnan och centrum i hela klasskampen. De efter yrkesfördelningen byggda fackförbunden äro till sitt flertal anslutna till Landsorganisationen, hela klassens organ i kampen mot arbetsköparna. Däri ha vi uttrycket för en växande vilja till klassolidaritet, det gäller blott att från grunden genomföra denna vilja också i våra fackliga organisationsformer.

Striden mot den enskilde arbetsköparen utvecklas till striden mot storkapitalismen.

Formen med fackorganisationer är barn av den tid, då klassinsikten ej var utvecklad. Solidaritet och sammanhållning, javäl, men mellan *yrkets* utövare. Skraddare, skomakare, typografer, maskin- och träarbetare hade ingenting gemensamt. Först med *socialismen* kom insikten om sammanhanget mellan alla arbetare, alla löneslavar, insikten om att de järnkedjor, som privatkapitalismen skapade, band dem alla, oavsett yrke, till större klarhet. Men organisationsformen har ej förändrats lika snabbt som klarheten vanns. Det är relativt lätt att inse ett mer eller mindre färdigt hus' grundfel, men det är icke lika lätt att rätta dem.

Naturligtvis ha fackorganisationerna haft sin uppgift att fylla. De voro bra i arbetarrörelsens början. Kapitalismens utveckling var då ej så långt fortskriden. De stora kapitalsammanslutningarna voro, i vart fall i Sverige, mest okända inom industrien. (Handelssammanslutningar av stor kapitalstyrka funnos visserligen, men dessa spela för denna framställning ingen direkt roll.) Med industriens framträdande, undanträngandet av hantverket, börjar redan grunden läggas för en annan sakernas ordning. Industrikapitalismen växer och föder i sin tur storindustrien. Storkapitalismen framträder tydligare och fullbordas i finanskapitalismens allt förhärskande, ägande och kontrollerande makt. Handels- och industrikapital ha i stor utsträckning smält samman i finanskapitalisternas händer. Bankerna, direkt eller indirekt, äga och kontrollera allt.

Jämsides med denna kapitalistiska utveckling följer den organisatoriska utvecklingen av det motstånd arbetarna ha att möta och bekämpa. Det behövdes icke stor kraft för att få bukt med den enskilde arbetsköparen. Denne stod isolerad mot arbetarnas fackorganisationer. En strejk kunde betyda hans ruin, så mycket lättare som han icke blott hade arbetarna att kämpa mot utan också konkurrenterna. En tids stillestånd i driften medförde icke blott mistandet av kunderna utan också rubbandet av krediten, hur ringa denna än var. Och även om det fanns utsikter att erhålla strejkbrytare, så voro de dock kringskurna; arbetarnas organisationsarbete var mera omfattande, i början avsevärt före, all den stund det började tidigare. Men arbetsköparna vaknade. Deras organisationsarbete var lättare och gick därför fortare. Detta redan tack vare deras mindre antal, men också, framför allt på sista tiden, som följd av den kapitalistiska utvecklingen själv. Allt efter som kapitalkontrollen kom i ett mindre antal händer, allt efter finanskapitalismens växt och inflytande blev det lättare att pressa den enskilde arbetsköparen. Icke nog med att han avstängdes från kredit, också råmaterial blev han utan. (Se t. ex. den, juli 1920, pågående byggnadsmaterialblockaden såsom kampmedel i byggnadskonflikten.) Valet mellan att gå in i arbetsköpareorganisationen eller låta bli var i själva verket icke så svårt; det var i realiteten valet mellan att existera eller gå under. Gick den enskilde arbetsköparen in, miste han visserligen sin självständighet, vilket kunde vara svårt nog ibland, men i gengäld garanterades han organisationens stöd, som ytterst, om det knep åt ordentligt, garanterades av

storbankerna. De lokala och mindre arbetsköpare-sammanslutningarna, delvis representerande begynnelsen av arbetsköparnas organisationsarbete: Verkstadsföreningen, Centrala Arbetsgivareförbundet, Järnbruksförbundet, Elektriska Arbetsgivareförbundet, Pappersmasseförbundet, Tidningsutgivareföreningens A-sektion och allt vad arbetsköparesammanslutningarna nu heta, alla kommo de med lock och pock under *Svenska Arbetsgivareföreningens* spira. Och, märk väl, i alla slutliga avgöranden representerar Sv. Arbetsgivareföreningen icke den eller den branschens arbetsköpare, utan *samtliga* arbetsköpare, vilket med den nuvarande ekonomiska utvecklingen betyder *storkapitalismen*. Bakom arbetsköparnas riksorganisation och dess strider stå nämligen utan varje tvivel storbankerna. Det är de som, om också kanske i en del fall indirekt, dirigera spelet, kampen mot arbetareklassen. Denna är den mer eller mindre medvetna bäraren av socialismen, den konträra motsatsen till kapitalismen. Den senare innebär hela produktionslivets inriktande på framskapande av vinst åt fåtalet, den förra avskaffande av fåtalstillägnet och hela produktionens drivande för täckande av behoven.

Från dessa utgångspunkter, som icke torde kunna förnekas vara i överensstämmelse med socialistiskt tänkande, blir ovan i strängt sammandrag anförda utveckling av arbetsköpareorganisationens yttersta lydno under och dirigerande av storkapitalet och dess bärare, — bankerna, naturlig. Men därav följer också att striden mellan arbetare och arbetsköpare icke längre är någon isolerad företeelse, en strid mellan arbetsköparna i det ena eller andra facket och fackets arbetare, den må sedan vara landsomfattande eller lokalt begränsad, utan en strid mellan tvenne klasser, såsom bärare av tvenne samhällssystem.

Den ekonomiska utvecklingen själv liksom arbetsköparesammanslutningarnas utveckling lär således arbetarna — naturligtvis också de intellektuella — att de ofrånkomligt höra samman och få sin ekonomiska ställning given, icke som utövare av det eller det yrket, utan som tillhörande klassen. Deras försvars- och anfallsorganisationer måste följaktligen helt igenom vara byggda efter denna lärdom. Utvecklingen själv har dömt skrå-, yrkes-, fackförbunden såsom föråldrade.

Industrier där flera förbund ha medlemmar.

Att den nuvarande organisationsformen är ur många praktiska synpunkter omöjlig, torde vara ostridigt. En hastig blick på statistiken över fackförbundens sammansättning av arbetare från olika industrier visar detta. I den grundliga utredning angående de fackliga organisationsformerna som beslöts 1909 och förelåg till 1912 års Landsorganisationskongress ingår bland annat en tabell över de industrier, där flera fackförbund ha medlemmar. I nedanstående tabell över industrier där flera fackförbund ha medlemmar ha vi tillåtit oss en annan uppställning än den utredningskommittén använt, men som ändå så tydligt som önskligt visar omöjligheten i *fackförbundsformen*. Nämnas bör att uppgifterna avse 1908, men att förhållandena i det stora hela äro ungefär desamma f. n., även om en del fackförbund bemödat sig att åtminstone ifråga om namnförändring följa 1912 års Landsorganisationskongress' beslut om "successiv övergång till industriförbund".

Industriens eller verksamhetens namn	Officiellt ang. ant. fabriker el. verksamheter	Antal arbetare	Antal organiserade arbetare	Antal repr. fackförbund
Husbyggnader	— ¹⁾	45,600	25,833	13
Gjuterier, järn- och stålvarufabriker o. mekaniska verkstäder.	1,093	46,591	20,626	10
Textilfabriker, såsom bomulls-, ylle, m. fl. spinnerier; bomulls-, ylle- m. fl. väverier; blekerier, färgier, gardinfabriker,	628	35,316	6,401	9

hattfabriker m. fl				
Maltdrycksbryggerier	726	6,445	2,695	8
Margarinfabriker	8	443	361	8
Superfosfatfabriker	6	809	474	7
Råsockerfabriker o. sockerraffinaderier	30	8,702	3,794	6
Mjöl- och grynkvagnar.	1,409	4,080	1,038	6
Snickeri- och möbelfabriker	522	11,138	4,555	6
Cementfabriker och cementgjuterier	60	2,628	1,190	6
Bagerier	— ¹⁾	6,000	2,747	5
Garverier	262	1,847	775	5
Gasverk	29	1,726	1,020	5
Gummivarufabriker	9	1,334	887	5
Järnbruk	— ¹⁾	17,126	7,573	5
Kalciumkarbidfabriker	2	169	91	5
Malmgruvor	357	10,485	4,922	5
Skeppsvarv och dockor samt båtbyggerier	70	4,736	1,822	5
Skonåtlings- och skofabriker	80	5,461	3,255	5
Stenbrott, stenhuggerier och sliperier	310	12,208	6,729	5
Sågverk och hyvlerier	1,222	36,940	8,658	5
Tändsticksfabriker	22	6,877	1,289	5
Benmjölsfabriker och benstampar	16	30	7	4
Bokbinderier, kartongfabriker, papperspåsefabriker m. fl.	79	3,257	2,252	4
Brännvinsbrännerier	130	879	62	4
Galvaniserings- och etsningsfabriker	35	733	64	4
Järnvägsverkstäder	100	5,000	4,494	4
Järnvägs- och spårvägsvagnfabriker.	31	1,799	570	4
Jästfabriker	12	173	67	4
Karamell-, konfekt-, marmelad-, sylt- och chokladfabriker	57	1,700	363	4
Ljusfabriker	4	350	60	4
Pappersbruk och pappfabriker	71	7,889	3,114	4
Svinslakterier	12	130	30	4
Tegelbruk	391	9,869	2,300	4
Trämassfabriker	157	12,362	5,186	4
Vagnfabriker	54	619	704	4
Väg-, vatten- och hamnbyggnader	— ¹⁾	12,000	4,733	4
Destilleringsverk	18	222	40	3
Glasbruk, glassliperier m. fl. d	71	5,275	1,789	3
Grosshandelsfirmor o. d	— ¹⁾	5,000	1,886	3
Kakelfabriker	42	1,145	570	3
Kalkbruk	83	1,518	97	3
Kem.-tekniska fabriker, ej spec	113	772	88	3
Kloratfabriker	2	209	123	3
Konservfabriker	10	131	6	3
Kritbruk och kritfabriker	11	120	122	3
Lådfabriker	65	1,180	58	3
Sprängämnesfabriker	6	344	81	3
Stenkolsgruvor	— ¹⁾	3,300	1,246	3
Sten- och lergodsfabriker	16	613	105	3
Stärkelsefabriker	89	494	28	3
Träkolsverk	330	5,841	202	3

Tunnbinderier och drittelfabriker	28	392	280	3
Ättiksfabriker	11	89	42	3
Hyrkuskverk	— ⁹	1,000	84	2
Lito- och kemigrafiska anstalter.	43	1,966	331	2
Mineralvatten- och läskedrycksfabriker	259	1,235	137	2
Musikinstrumentfabriker	52	825	306	2
Mälterier	213	585	407	2
Smärgelfabriker	1	— ¹⁾	7	2
Stuveri- och lossningsarbeten	— ¹⁾	10,000	6,599	2
Såp- och tvålfabriker	53	645	175	2
Träsko- och lästfabriker	33	366	280	2

¹⁾ Uppgift saknas.

Praktiska och andra olägenheter av den skråmässiga organisationsformen.

Det behövs sannerligen icke stor erfarenhet av praktisk fackföreningspolitik för att förstå hur ofantligt invecklat arbetet exempelvis vid löne- och arbetskonflikter skall bli, då fackorganisationerna äro sammansatta som framgår av tabellen. Tag blott som exempel de 16 benmjölsfabrikerna och benstamperierna med deras 30 anställda och 7 organiserade arbetare. 4 fackförbund skulle där vara representerade vid löneförhandlingar med arbetsköparen; 4 tjänstemän från arbetarnas organisation för upprättande av överenskommelse berörande 7 arbetare. Även om överenskommelsen för dessa 7 sannolikt träffades 10 samtidigt med överenskommelse för flera andra arbetare och grupper, är dock exemplet talande nog.

Denna söndersplittring av arbetarna på en arbetsplats, i en industri på flera olika organisationer, medför emellertid icke blott onödig förmering och inveckling av det fackliga arbetet, den bidrar också till framskapandet av en byråkrati från ledningarnas sida som är ödesdiger för arbetarklassens kamp. Den värsta nackdalen med den nuvarande organisationsformen är dock att den förhindrar och försenar klassolidaritetsens utveckling och grundfästade bland arbetarna, den viktigaste förutsättningen för samhällets socialistiska omformning. Ja, de nuvarande organisationsformerna förhindra t. o. m. en effektiv lönekamps förande. Speciellt med hänsyn till senare förhållande är det så mycket mera förvånande att de reformistiska fackföreningsledarna icke sätta in all sin kraft på framskapande av mera ändamålsenliga organisationsformer. De borde dock förstå och dagligen ha praktisk erfarenhet av att den reformistiska fackföreningsrörelsens möjlighet att till *en tid* bevara massornas förtroende är beroende av huruvida den kan föra en kraftig och framgångsrik lönepolitik och därmed nödtorftigt neutralisera kapitalismens verkningar. Så snart icke ens detta är fallet påskyndas massornas vandring ifrån den.

Belägg för påståendet att de nuvarande organisationsformerna förhindra klasskänslans och därmed klassolidaritetsens stärkande ha vi nog av från de sista årens strider på arbetsmarknaden i Sverige. Samma med påståendet om de gällande fackliga organisationsformernas förhindrande av effektiv lönekamp. Blott ett par exempel, allmänt kända.

Sjömännen: maskinister, eldare, däckspersonal och kockar ha som bekant var sina organisationer. För icke så länge sedan måste eldarna gå i strejk för genomdrivandet av vissa lönekrav. Samtidigt arbetade däckspersonalen på samma fartyg där kamraterna vid ångpannorna förde "de korslagda armarnas kamp". För all del, de utförde icke eldarnas arbete, men de utförde arbete åt de arbetsköpare med vilka klasskamraterna voro i strid. De tillhörde icke samma organisation, deras stod under annan ledning än eldarnas, de hade andra överenskommelser, skilda löner och avtal, utlöpande på annan tid, sannolikt också olika "allmänna bestämmelser" inryckta i dem. Är det verkligen någon som tror att eldarnas kamp underlättades tillfölje ur

organisationsformerna sig härledande splittring eller att däckfolket tjänade på att de arbetade under kamraternas strejk?

För några år sedan tillhörde järnvägspersonalen i stort sett samma organisation: lokmän, trafik- och banarbetare, de egentliga arbetarna voro kort sagt alla organiserade i Svenska Järnvägsmannaförbundet. Vi räkna i detta sammanhang icke med de "syföreningar" som vissa grupper bildat för ömsom inbördes beundran och ömsom inbördes uppåtande. Så fingo emellertid lokmännen den uppfattningen att de borde bilda en egen organisation. Sannolikt leddes de därvid av skiftande motiv: *kårens* intressen skulle bättre tillvaratagas, organisationsarbetet skulle gå lättare, lokmännen stodo på ett högre plan som yrkesmän, deras arbete var för vederbörande arbetsköpare oumbärligt, varför de icke hade behov av den större organisationens större styrka o. s. v., lägre kontingent skulle kunna erhållas m. m. Svenska lokmannaförbundet bildades. Om något av de anförda skälen höllo streck i organisationens början och f. ö. alltjämt hålla, torde det vara ofrånkomligt att bland järnvägsmännens djupa leder dag som är insikten om samhörighetens styrka oavsett om den ena står på loket och den andra arbetar efter linjen, är i tillväxt. Vart den organisatoriska splittringen leder fingo sannerligen åtminstone lokmännen vid de enskilda järnvägarna åskådliggjort under konflikten föråret 1919. Hade de dittills trott att de icke skulle behöva tillgripa den öppna konflikten för sina krav genomförande borde de efter strejkens slut vara tagna ur sin villfarelse. Den bedrövliga erfarenheten fingo de därtill som följd av utbrytningen ur Järnvägsmannaförbundet, att dettas medlemmar nödgades göra organiserad strejkbrytarejänst, på det mest eftertryckliga sätt bidra icke blott till konfliktens förlängande utan också till den försämrade uppgörelsen. De gällande fackliga organisationsformerna, skråandan och kanske i någon mån yrkeshögfärden bänkade i det högsäte där klassolidariteten borde ha enda och oomstridd plats, spelade arbetarna på näsan till motståndarnas favör.

Att Järnvägs- och Lokmannaförbunden, visa av skadan, efter strejken, om vi icke misstaga oss, sökt förebygga ett upprepande av bedrövligheten genom inbördes överenskommelse, gällande vid den ena partens konflikt med arbetsköparna, bevisar ytterligare att det nuvarande organisationstillståndet är av ondo och måste bort.

Och företeddes icke samma bedrövliga syn vid typografkonflikten sommaren 1919? Typograferna visste gott att deras strejks lyckliga utgång i mycket berodde på om de kunde knäcka tidningarna. Framför allt var strejken beroende av hur Stockholmstidningarna klarade sig. Vid dessa voro nu åtminstone 2, kanske 3 olika fackförbund — vid de tidningar som hade egna klichéanstalter kunde det under nuvarande organisationsförhållanden visst varit till och med 4 — representerade: Typograf- samt Handels- och Transportarbetareförbunden. Till det senare hörde tidningsbuden. Dessa begärde för något år sedan visserligen inträde i Typografförbundet, men vägrades. Av vad skäl, om andra än den rena byråkратиens och yrkeshögfärdens, kanske den av tidningen Social-Demokraten under strejken till nära nog ett under av fackligt vetande och skicklighet i arbetet höjda *gamla* förbundsledningen kan meddela. Hur svaret än kunde bli, icke skulle det bevisa klart medvetande om klassolidaritetsens förpliktelser. Alltnog, under det typograferna strejkade och ställde ut strejkvakter vid tidningarna buro deras klasskamrater, tidningsbuden, ut strejkbrytarealstren, ja, bidrogo i detta fall tack vare de rådande organisationsförhållandena till direkt bekämpande av icke blott sina kamraters inom samma bransch' intressen, utan till bekämpande av hela arbetareklassens intressen. Den borgerliga pressen är nämligen det offentliga vapnet i händerna på arbetarnas motståndare.

Ett flertal dylika exempel skulle kunna anföras. De redan återgivna må dock vara tillräckliga. De tala ett ofrånkomligt språk; pocka på de -nuvarande fackliga organisationsformernas omläggning. För all del, vissa skäl kan anföras också till fackförbundsformens fördel, men dessa väga fjäderlätt, jämförda med nackdelarna. Fackförbundsformens grundprinciper knäsattes i. uttalandet om fackföreningsrörelsen på arbetarmötet i Örebro 1886 och präglades av den tidens dimmiga socialpolitiska åskådning, då kampen mellan kapital och arbete

knappast anades. 1 dag är däremot klasskampen ett allt annat överskuggande faktum, ofrånkomlig tillfölje den kapitalistiska utvecklingen.

Arbetarna må därför anpassa sina organisationsformer efter de lärdomar utvecklingen själv givit. Att spjärna däremot vore mer än meningslöst, det vore dumt.

Förslag till fackförbundens omläggning till industriförbund.

Det är ingen tillfällighet att frågan om organisationsformerna diskuteras så livligt just nu. Det sker alltid efter större konflikter. De nuvarande formernas bristfällighet träder genom och under dem skarpas i dagen. Den ena gruppen står passiv för eller rent av fientlig mot den andras krig på kniven. Aktivt sympatiingripande, penninghjälp och annat stöd kommer för sent, tack vare av organisationsförbistringen skapad byråkrati och skråanda. Det ögonblickliga slaget från en grupp, som skulle kunna avgöra striden, diskuteras i det oändliga och uteblir till sist helt och hållet, tack vare att gruppens egna intressen icke direkt beröras, att gruppen är bunden av avtal, att klasskänslan är för litet utbredd, icke är levande. Härvidlag ha icke blott de reformistiska ledarna skuld, utan också de av reformism och parlamentariskt-politiskt käbbel försumpade' arbetarna själva. För all del, ledarna kunna förbjuda en sympatistrejck, sabotera och försena den, så att verkan därav uteblir, att rent av skada därav uppstår, men om massornas klassmedvetande och därpå byggda solidaritetskänsla vore levande skulle sabotaget betyda mindre än intet för sympatistrejckens iscensättande. Massorna skulle själva ta saken om hand och tvinga ledarna att följa eller sätta dem ur spelet. I detta avseende ha Sverges arbetare en massa att lära, icke minst av sina klasskamrater i de romanska och anglosaxiska länderna. I den mån andra organisationsformer kunna åstadkomma större snabbhet och smidighet i arbetararméns rörelser, större kraft i slagen, mera anpassningsförmåga, vilket allt utan varje tvivel är intimt 'förbundet med organisationsformerna, även om det i stor utsträckning är beroende av taktiken, ett ämne som dock ligger utom ramen för denna broschyr i samma mån, säga vi, reses ett nytt, kraftigt skäl för en omläggning av våra fackligt-ekonomiska organisationer.

Förra gången frågan om de fackliga organisationsformerna stod under debatt var efter storstrejken 1909. Resultatet av debatten blev att Landsorganisationskongressen samma år gjorde ett principuttalande till förmån för *industriarbetareförbund*. En större kommitté tillsattes, för frågans utredning, samtidigt som det uttalades att utredningen borde vara färdig till kongressen 1912. Inom den större kommittén valdes en subkommitté, bestående av Gottfr. Björklund, C. A. Flodin (efter den under arbetets gång avlidne Ernst Blomberg), Gust. Janzén, Charles Lindley och Arvid Thorberg, vilka fick i uppdrag att handha ledningen av utredningsarbetet. Resultatet, som redan tidigare anförts synnerligen grundligt, även om vissa kompletteringar erfordras, framför allt i fråga om en del sifferuppgifter, omfattar 3 digra band, varav det sista innehåller förslaget till hur vederbörande tänkte sig industriförbunden organiserade, deras omfattning vad berör antalet arbetare inom vederbörande industri, som ock antalet förut organiserade. Ehuru föråldrat — en omläggning av fackförbunden till industriarbetareförbund skulle f. n. förvisso ta sig helt annorlunda ut både till följe industriens växt och därav följande förskjutning i yrkesfördelningen som ock till följe det avsevärt större antalet organiserade — är det för många säkerligen av intresse att ta del av förslaget, varför den däri återgivna sammandragna tabellen här må återges, synnerligast som utredningen icke kan 'erhållas annat än till låns, som vi dock hoppas, i varje arbetarebibliotek.

Industriförbundens antal, namn och anslutning enligt Kommittéförslaget 1912.

Förbundens namn	Antal inom industrien		
	anställda arbetare	organiser. arbetare	organiser. I %
Bageriindustriarbetarförbundet	12,170	4,502	37
Boktr.- o. Bokbinderiindustriarbetarförb .	12,277	8,323	68
Bryggeriindustriarbetarförbundet	10,081	3,449	34
Byggnadsarbetarförbundet	45,600	25,833	57
Byggnadsämnesindustriarbetarförbundet.	20,510	6,249	30
Fabriksarbetarförbundet	36,125	11,593	34
Gruvindustriarbetarförbundet	10,485	4,922	47
Järn- och Metallindustriarbetarförbundet	87,898	36,269	41
Järnvägsmannaförbundet	35,000	28,082	80
Kommunalarbetarförbundet	14,928	7,786	52
Lantarbetarförbundet	?	7,752	—
Läder- och Skoindustriarbetarförbundet	14,348	6,428	45
Pappersindustriarbetarförbundet	20,251	8,300	41
Post-, Telegraf- och Tullpersonalförbund.	7,450	5,332	72
Skrädderiindustriarbetarförbundet	12,135	3,087	25
Stenindustriarbetarförbundet	12,208	6,729	55
Sågverksindustriarbetarförbundet.	42,808	13,128	31
Textilindustriarbetarförbundet	35,316	6,401	18
Tobaksindustriarbetarförbundet	5,227	2,713	52
Transportarbetarförbundet	38,000	12,720	34
Träindustriarbetarförbundet	15,994	6,850	43
Väg- o. Vattenbyggnadsarbetarförbundet	12,000	4,733	39
Summa	500,811	221,181	42

Förslag till industriarbetareförbund, förelagt 1912 års Landsorganisationskongress.

Som framgår av omstående tabell beräknade kommittén att *industriarbetareförbundens* antal skulle bli 22. För jämförelsens skull återgives å nästa sid även en av författaren efter kommitténs Utredning sammanställd tabell över antalet *fackförbund* 1908 och dessas medlemsantal. De med * betecknade voro icke anslutna till Landsorganisationen.

Antal fackförbund och deras medlemsantal 1908.

Fackförbundens namn	Ant. medl.
Bageri- o. Konditoriarbetareförbundet	3,067
Bleck- o. Plåtslagareförbundet	1,681
Bokbindareförbundet	2,267
Bryggeriarbetareförbundet	2,904
* Byggnadsträarbetareförbundet	1,200
De Förenade förbunden	3,764
* Elektriska Arbetareförbundet	1,139
Förgylleri- och Glasmästeriarb.-förbundet	349
Gj utareförbundet	2,875
Grov- och Fabriksarbetareförbundet	43,922
Gruvarbetareförbundet	4,504
Hattarbetareförbundet	200
Järn- och Metallarbetareförbundet	31,861
* Järnvägsmannaförbundet	25,096

Kakelugnsmakareförbundet	1,170
Lantarbetareförbundet	7,385
Litografförbundet	361
* Lokomotivmannaförbundet	2,570
* Maskinist- och Eldareförbundet	532
Murareförbundet	4,454
Måleriarbetareförbundet	2,550
* Postmannaförbundet	2,651
Sadelmakare- och Tapetserareförbundet	910
* Sjömansförbundet	2,000
Skoarbetareförbundet	4,123
Skrädderiarbetareförbundet	3,087,
* Slakteri- och Charkuteriarbetareförbundet	688
* Småbrukare- och Skogsarbetareförbundet	2,228
Spårvägsförbundet	2,198
Stenhuggareförbundet	6,695
* Stuckatörförbundet	125
Sågverksindustriarbetareförbundet	11,181
* Telegraf- o. Rikstelefonarbetareförbundet	1,299
Textilarbetareförbundet	5,980
Tobaksarbetareförbundet	2,701
Transportarbetareförbundet	10,085
Träarbetareförbundet	12,366
* Tullmannaföreningen	1,200
Tunnbinderiarbetareförbundet	438
* Typografförbundet	5,743
Varuutkörare- o. Handelsarbetareförb.	1,701

Inalles alltså 41 fackförbund; i det närmaste dubbelt så många som de beräknade industriarbetareförbunden. Av 41 voro, som synes, 28 anslutna till Landsorganisationen och 13 utom densamma, Det samlade medlemsantalet var 221 181. I förbigående kan här nämnas att i juli 1920 i Sverige funnos 41 förbund; 42 ord man medräknar det under midsommaren i Gävle beslutade Pappersindustriarbetareförbundet, som dock träder i verksamhet först från 1 oktober 1920. Av dessa voro 31 anslutna till Landsorganisationen och hade ett samlat medlemsantal vid 1919 års slut av 258, 996, fördelade på 2,652 lokalavdelningar. Hur många medlemmar de till Landsorganisationen *icke* anslutna förbunden hade, meddelas icke i Landsorganisationens statistik, varur ovanstående siffror äro hämtade, men torde det ha varit 70,000 å 80,000, vadan vi skulle komma till i runt tal 350,000 på reformistisk-facklig grund organiserade arbetare i Sverige vid senaste årsskiftet. Läggas därtill medlemmarna i S. A. C., enligt uppgift från dess ledning, c:a 30,000, komma vi upp till omkring 380,000 fackligt-ekonomiskt organiserade. Att märka är dock, att en del, om sannolikt också ett fåtal, av S. A. C:s Medlemmar torde vara dubbelorganiserade, d. ' v. s. tillhöra både den gamla och den syndikalistiska organisationen

Den förklaringen kan slutligen ges i detta sammanhang att samtliga de fackförbund, som återfinnas i förteckningen från 1908 alltjämt finnas kvar, utom Byggnadsträarbetareförbundet, som uppgått i Träarbetareförbundet, Handskmakareförbundet, som uppgått i De Förenade förbunden, Spårvägsförbundet som krossades vid 1909 års storstrejk — spårvägspersonalen torde f. n. nog så allmänt vara med i Kommunalarbetareförbundet — och Stuckatörförbundet; som även gick omkull efter den stora kraftmätningen. Stuckatörerna äro dock nu anslutna till annat fackförbund. Ett annat förbund som försvunnit, är Sjömansförbundet, vilket uppdelats i Svenska Eldare-Unionen och Svenska Sjömans-Unionen. Förhandlingar ha dock på senare tiden förts om dessas sammanslagning, men troligen strandat; vi skall hoppas blott för tillfället. Det förutvarande Telegraf- och Rikstelefonarbetareförbundet har delvis sprängts sön-

der, närmast tillfölje telefonreparatörkonflikten fjolåret 1919, då .en del av de ordinarie reparatörerna gjorde tjänst som strejkbrytare och alltjämt behandlas som sådana av Telegrafverkets extra och extraordinarie personal, som ha sin egen organisation i Telegraf- och Telefonmannaförbundet. Den ordinarie personalens förbund kallas Telegrafverkets personalförbund.

Sedan 1908 nytillkomna förbund äro Svenska Frisör-biträdesförbundet, Försäkringsmännens Riksförbund och Svenska Hospitalpersonalförbundet, samtliga upptagna i Landsorganisationens förteckning. Icke nämnda i denna, men som dock torde kunna räknas som organisationer av fackförbunds karaktär, äro Arméns Civila personalförbund, Marinens Varvsarbetareförbund (en sammanslagning av dessa två torde förestå) och Nya Stewardföreningen, den senare omfattande kökspersonalen ombord å fartygen. På mer eller mindre revolutionär syndikalistisk grund komma slutligen Sveriges Arbetares Centralorganisation (S. A. C.) samt Marintransportarbetareförbundet, det senare bildat enligt den industriella organisationsprincipen och ännu åtminstone av mindre omfattning.

Kritik av och invändningar mot industriarbetareförbunden.

Från syndikalistiskt håll har rests en bestämd kritik mot industriförbundsprincipen. I ”Organisationsform mer och klasskamp” hävdar G. Sjöström att anhängarna därav icke själva veta vad de vilja, att industri-förbundsprojektet är ”lagt på för snäv basis”, det är ännu ”skråintressets anda och synpunkter som göra sig gällande, ”de som gå i breschen för industriförbund veta icke riktigt själva varför gränserna skola gå här eller där” o. s. v. Till detta kan anmärkas, att om man, som S. tycks ha gjort med anhängarne av industriförbund, samtalar med på skilda platser varande medlemmar i S. A. C. om vad de mena med exempelvis lokala samorganisationer, deras organisatoriska byggnad och arbete, deras omfattning och gränser, deras mål m. m., så skulle säkerligen också då erhållas en avsevärd provkarta på olika uppfattningar, t. o. m. om en massa, för den som sysslar med dessa ting, självklara detaljer. Att där för utdöma den organisationsformen vore emellertid knappast riktigt ärligt. I en så invecklad fråga, som om de fackliga organisationsformerna kommer sannolikt även bland anhängarna av samma grundide alltid att finnas nog så divergerande meningar om vissa detaljer. Man må emellertid akta sig att *därför* utdöma idén som sådan, en schematisering, som såväl syndikalister som reformister synes ha alltför lätt att begå. Detta sagt utan att i detta sammanhang avses som något försvar för den ena eller andra organisationsformen.

Vad här skall invändas mot kommittéförslaget från 1912 års Landsorganisationskongress, det enda fasta vi ha att ta på ifråga om industriarbetareförbund i Sverge, är att fäderna till det samma — i viss mån naturligt på grund av principbeslutet från Landsorganisationskongressen 1909 — utgått från en absolut förutfattad mening. Denna har sedan bundit dem i hela deras arbete, allt skulle in under de synpunkter man utgick ifrån. Utredningen må giva vilka resultat som helst, inom ramen av industriförbundsprincipen skola de pressas — kongressen har beslutat det. Därtill bör vid bedömande av resultatet rättvisligen tas i beaktande de opportunitetshänsyn kommittén ansett sig böra ta — oklokt nog enligt vår mening. Av de anmärkande förbundsstyrelserna har den ena gjort den invändningen, den andra en annan. De flesta, för att icke säga alla anmärkarna, ha utgått ifrån omtanken om sin lilla domän, vilket nog samt framgår, om man tar del av den korta motiveringen (del III, Fackföreningsrörelsen, Industriarbetareförbund) till kommitténs förslag. Det är under sådana förhållanden naturligt om kommittén icke kunnat arbeta fritt.

Förvisso hade det varit klokare om kongressen 1909 beslutat en till organisationsformerna förutsättningslös utredning — var det manne syndikalistskräcken som spelade också detta spratt — vilket, om vi icke misstaga oss, var fallet med norska landsorganisationskongressens beslut om utredning angående samma fråga. Kommittén hade då icke behövt ta hänsyn till annat än nödvändigheten att åstadkomma den för arbetareklassens ekonomiska kamp och med

anpassning efter ernådd industriell och kapitalistisk utveckling lämpligaste organisationsformerna.

De bärande principerna vid utarbetandet av förslaget till industriförbund anger subkommittén ha varit, ”att förbunden böra omfatta alla arbetare, som äro sysselsatta i samma industri; att industrins omfattning närmast bör bestämmas av den omfattning kollektivavtalen **rättvisligen anses böra ha**, samt att av lämplighetshänsyn flera mindre industrier sammanförts i gemensamma förbund, och att därvid sammanställts sådana industrier, som i sin produktion äro direkt beroende av varandra.”

Som framgår av de av oss kursiverade orden har kommittén låtit industriförbundens gränser bestämmas av tämligen flytande förhållanden. Detta framgår också av förslaget till förbundens uppdelning — som en hastig blick på detsamma visar. Man har tydligen ansett att kollektivavtalen skola vara bestående. Redan detta är givetvis en svaghet, som med nödvändighet måste följa arbetet alltigenom. Avtalen, och vad värre är, kollektivavtalen synas här upphöjas till något absolut. Den uppfattningen är typisk för reformistisk fackföreningsrörelse. Att överenskommelser med arbetsköparna kan behöva brytas, synes vara främmande.

Att arbetareklassen tillfölje sin ekonomiska ställning, tillfölje att *bestämmandet av varupriserna* ligger i arbetsköparnas-kapitalisternas händer, måste ha sin frihet, synas reformisterna icke förstå. Och dock är det så. Arbetarklassen måste ha sin rörelsefrihet, så mycket mer som dess historiska uppgift är att genomföra socialismen.

Men i och med de bindande avtalens avskaffande, de må vara kollektiva eller ej, har en grund, och, enligt kommitténs mening, tydligen en av de viktigaste, försvunnit för industriförbundens sammansättning. Grunden är f. ö. redan betänkligt försvagad genom erkännandet att kollektivavtalens omfattning är mycket flytande. Uttrycket ”den omfattning kollektivavtalen *rättvisligen böra ha*” kan nämligen icke tolkas som annat än ett medgivande härav.

För det första: avspeglar alltid en uppgörelse, låt oss säga endast i ett lönespörsmål, mellan arbetare och arbetsköpare, i flertalet fall, rättvisa eller *makt*? Ingen anhängare av socialistisk åskådning tvekar om svaret. Kanske kunde begreppet rättvisa få någon plats före den tid arbetsköpareorganisationerna funnos och innan de i flertalet fall dirigerades av storkapitalismen, men icke nu. Striden mellan arbete och kapital är en ren intressestrid, utan må ha vilken färg som helst. Den som har makten vinner. Detta förändras icke i någon mån av att *arbetareklassens* — icke alltid enskilda arbetaregruppers intressen mynna ut i strävan att genomföra socialismen och därigenom bli ideella, liksom naturligtvis vissa enskilda kapitalisters försvar för de mångas arbete för och utsugning av de få vid sidan av intresset kan ha något ideellt över sig.

För det andra: vilka 'är det som "anse" att kollektivavtalen böra ha den eller den omfattningen? Rättvisan! Men som socialister och anhängare av klasskampen kom vi överens om att avtalens omfattning icke bestämmas av rättvisa utan av makt. Iakttag t. ex. den nu pågående byggnadskonflikten. Arbetsköparna kräva partout riksavtal. De vägrade åtminstone i början att ens förhandla innan denna princip blev godkänd. Arbetarna sträva emot, väl vetande att ett riksavtal alltid blir orättvist för en del grupper och att det framförallt binder hela kåren. Blir det månne icke den starkaste som segrar? Det är således *makten* som ytterst och delvis avgör industriförbundens gränser.

Vi tro oss härmed tillräckligt ha bevisat att den grunden är ohållbar. Detta framgår också av förbundens uppdelning enligt kommitténs förslag. Varför skall det exempelvis finnas ett Bageriindustriarbetareförbund och ett Bryggeriindustriarbetareförbund? Kunde de icke lika gärna höra till ett Livsmedelsindustriarbetareförbund? Och vart ha slakteri- och charkuteriarbetare tagit vägen? Och kvarnarbetarna, var äro de? Varför skall det finnas ett Skrädderi-

* Detta är skrivet den 8 juli 1920.

industriarbetareförbund och ett Sko- och Läderindustriarbetareförbund? Skulle de icke ur ändamålsenlighetens synpunkt ha kunnat tillhöra ett Beklädnadsindustriarbetareförbund? Och kunde icke med samma rätt Järnvägs- och Transportarbetareförbunden ha hört samman? Kunde icke posten med samma rätt räknas till transportväsendet? Dylika frågor kunna framställas i massa. Svaret blir, såsom vi förut angivit, att man utgått från en förutfattad mening; det skall vara industriförbund, i första hand begränsade efter industriernas, tack vare industrialismens och kapitalismens ständigt fortgående utveckling, alltid flytande gränser. Där industriens gränser bli för vaga dragas förbundsgränserna med hänsyn till ”den omfattning kollektivavtalen rättvisligen böra ha” och där icke heller det räcker, föras flera småindustrier samman. Kommitténs förslag upptar synbarligen typen av industriförbund, sammansatta enligt alla dessa utgångspunkter.

Allt skulle i det väsentliga förbli vid det gamla.

Om redan det anförda innebär många skäl (flera kan säkert anföras) mot en industriförbunds-uppdelning *enligt kommittéförslaget*, som, vi erinra därom ännu en gång, är den enda fasta utgångspunkten och- betydligt riktigare att lägga till grund för en undersökning än skilda personers uppfattningar hit och dit, finns dock enligt vår mening mera bärande anmärkningar mot detsamma och dem, som äro anhängare därav. *Med den organisationsförändringen skulle allt väsentligt bli vid det gamla.* Varje industriförbund och dess ledning skulle vara så gott som autonom härskare inom sitt område. Skråandan skulle blott framträda under ett annat namn. För all del, ett framsteg, men ingen varaktig lösning av organisationsproblemet. Den ekonomiskt organiserade arbetareklassen skulle alltjämt vara splittrad, förut i yrken, nu i industrigrupper. Vid *klassorganisationen* vore vi icke. De ofta konkurrerande och mot varandras intressen stridande grupperna skulle bli färre till antalet, men de vore icke borta. Förstå oss nu rätt: vi *socialistiskt* revolutionära fackföreningsmän tro icke att arbetareklassens enhetliga uppträdande kan ernås enbart genom en omläggning av organisationsformerna, vi veta allt för väl att därtill kräves ett genom en verkligt på djupet gående socialistisk agitation, främst omslutande de ekonomiska problemen, väckt och nästan till ytterlighet stärkt och stälad klasskänsla och därur härledd klass-solidaritet — vi vet detta, säger jag, men vill dock i detta sammanhang med skärpa framhålla att organisationsformerna kunna byggas så, att de mer än ovan anförda förslag till industriförbund, bidra till den fulla klass-solidaritetsens framskapande, eller, kanske rättare sagt, till hindrens för densamma undanvräkande.

Farhågorna för att allt skulle i det väsentligaste bli vid det gamla med Landsorganisationens förslag genomfört, styrkas av flera fakta. Landsorganisations-kongressen 1912 uttalade sig på grundval därav för industriförbund, 1917 års kongress gjorde detsamma.

Vilka förändringar ha till dato vidtagits? Förbunden ha ändrat sina namn, det är i huvudsak allt. I stället för att det förut hette Järn- och Metallarbetareförbundet heter det nu Metallindustriarbetareförbundet, o. s. v. Organisationsgränserna äro i stort sett desamma, alla uttalanden till trots.

Men icke nog med att man ingenting gjort för förändringens genomförande, från visst håll har förslaget, trots den högsta fackliga myndighetens — Landsorganisationskongressen — beslut direkt och med alla till buds stående medel motarbetats ehuru det som redan antytts jämnar vägen för ett byggande av den verkliga klassorganisationen. Betecknande är exempelvis Grov- och Fabriksarbetareförbundets lednings uppträdande gentemot pappersindustriarbetarnas strävan att bilda eget förbund. Icke nog med att vederbörande gjorde allt för att förhindra förbundets bildande, sedan beslut därom fattades i midsomras, fortsattes arbetet för förbundets misstänkliggörande bland de pappersarbetare, som ännu äro organiserade i Grov- och Fabriksarbetareförbundet. Sålunda skriver herr Söder i Social-Demokraten den 2 juli bl. a. att ovan nämnda medlemmar

”med största sannolikhet komma att avböja den inbjudan till anslutning, som väl inom kort torde

komma att utfärdas. Under förhanden varande omständigheter måste också detta få anses vara det riktigaste, framhöll hr Söder vidare. Ty det kan ju dragas i tvivelsmål huruvida anslutning till landsorganisationen kan erhållas av ett förbund med sådana stadgar. Denna uppfattning klargjorde för övrigt landsorganisationens representant inför kongressen. Pappersindustriarbetarna vilja säkerligen icke lämna den position de med sin nuvarande organisationsform vunnit till förmån för något ovisst. Ty dessa arbetare äro icke några syndikalister, ej heller se de i hr Kilbom sin frälsare. De veta att de bolsjevikiska organisationsprinciperna passa föga för vårt land.

Inför sådana förhållanden, som nu' inträtt ha ju faktiskt pappers- och trämasseindustrins arbetare påtvingats en organisationsform som det stora flertalet icke vill ha. Detta gäller både ifråga, om *bildandet* av det egna förbundet och den form detta förbund erhållit,

Efter några lika löjliga som dumma reflexioner och obestyrkta påståenden att de socialistiskt revolutionära fackföreningsmännen med Politiken i spetsen alltid skulle ha "spekulerat i arbetarnas splittring", anser hr Söder, att man icke får förundra sig över,

"att en stor del av pappersindustrins arbetare, som icke deltagit i beslutet, icke varit med att tillsätta förbundets ledning, och icke hylla en sådan ordning, som den vilken knäsattes på Gävlekongressen, ställa sig mycket tveksamma när det gäller anslutningen till det nya förbundet.

Men därmed har också pappersindustriarbetarnas organisationsfråga bringats fullkomligt i kaos, vilket icke kan vara till arbetarnas gagn", slutar den store representanten för stilleståndets evangelium.

Blott en sak skola vi här fästa uppmärksamheten vid: hotet att pappersindustriens arbetare skola vägras inträde i Landsorganisationen. Hr Holmström sjöng på samma visa på kongressen i Gävle. Nå, det är vare sig hr Holmström eller hr Söder som beslutar den saken, deras uppträdande visar blott vad slags arbetareklassens tjänare de äro. Men f.ö., vad betyder det i verkligheten om Pappersindustriarbetareförbundet vägras inträde i Landsorganisationen? De första åren, med stor sannolikhet, ingenting, i vart gall icke för pappersindustriens arbetare. Hr Söder åtminstone borde känna läget inom pappersindustrien så väl att han förstod det, är så icke fallet, är det beklagligast för honom själv och visar vad uppfattning han har om de förpliktelser ifråga om vederhäftighet som åligga en arbetareklassens förtroendeman.

Skola arbetarna gå ur de gamla fackorganisationerna?

Av förevarande framställning kanske någon får den uppfattningen att Fackliga propaganda-förbundet anser att strävandena till en organisatorisk omläggning av den gamla fackföreningsrörelsen äro lönlösa och att dess medlemmar böra lämna densamma och gå in i S. A. C. Ingenting vore oriktigare. All respekt för den syndikalistiska organisationen och de av dess medlemmar som äro *revolutionära socialister*, icke blott betrakta organisationen som ett kraftigare medel till *självhjälp* och använda sabotage, obstruktion och andra i kampen mot kapitalismen rekommendabla kampmetoder, enbart i *arbetarekapitalistiskt* syfte, uteslutande för att driva upp sina egna eller sin grupps penninglöner utan ringaste hänsyn till många lägre stående klasskamrater, som kanske arbeta under ofantligt mycket ogynnsammare förhållanden. De senares arbete är ur socialistisk synpunkt icke mycket värt, av de förra har den reformistiska rörelsens medlemmar mycket att lära: deras entusiasm, energi och uppoffring då det gäller organisationsarbetet m. m. är mycket att ta fasta på. Minst av alla äro också de reformistiska ledarna berättigade att skrika högljutt mot syndikalisterna, hade de visat litet större förståelse för tidens krav 1909, varit mindre byråkratiska, mera förstående och samarbetande med de krafter som den gången stodo främst i opposition inom fackföreningsrörelsen hade sannolikt S. A. C. aldrig bildats den gången, i varje fall hade läget i detta nu förvisso varit ett annat.

Men allt detta till trots kan vi icke agitera för utträde ur den gamla fackföreningsrörelsen. Icke ens om utsikterna för densammans omläggning till en verklig klasskampsrörelse vore långt mindre än vad som nu är fallet. Skälet för denna vår ståndpunkt avläses i siffrorna om antalet

av de på respektive reformistisk och syndikalistisk grund organiserade arbetarna. De senare äro 30,000, de förra c:a 350,000. Det vore under sådana förhållanden, enligt vår mening, att göra den socialistiskt revolutionära fackföreningsrörelsen en björntjänst, det vore dåligt taktiskt att försöka spränga det reformistiska blocket utifrån. Det vore att åstadkomma ökad organisatorisk splittring av de fackligt-ekonomiskt organiserade, det under nuvarande förhållanden minst lyckliga. ”Men om det blir nödvändigt, om det visar sig omöjligt att åstadkomma en förändring av det reformistiska blocket”, har man invänt mot oss på mötena ute i landet. Nå, om diet blir nödvändigt, om ingen annan utväg finnes öppen för åstadkommande av den socialistiskt revolutionära fackföreningsrörelse, utan vilken ingen ekonomisk frigörelse vinnes åt arbetareklassen, ingen socialistisk ekonomi bygges upp — om det blir nödvändigt att spränga den gamla rörelsen för det Målet, få vi handla som revolutionärer, som socialister, utan hänsyn till det skall, som den dagen kan uppstå.

Klassorganisationens byggnad.

Vi måste således mana alla, som äro övertygade om nödvändigheten av en organisatorisk omläggning, till arbete inom den reformistiska fackföreningsrörelsens ram. Att nu i missmod lämna den gamla fackföreningsrörelsen kan knappast karaktäriseras som annat än fanflykt. Men arbetet inom den gamla rörelsen behöver icke *ifråga om framtidsmålen* bedrivas i kamp med de utomstående. Vi måste tvärtom sträva till att undan för undan förena alla revolutionära krafter. Steg för steg och var och en på sitt håll måste vi bortarbeta och utjämna alla småsaker som skilja oss, naturligtvis utan att ge avkall på våra *socialistiskt revolutionära* principer. Enigheten skall vinnas enligt de linjer dessa av sig själva ange. Enighet på annan grund och med annat bindeämne är fullkomligt värdelös.

Med iakttagande av detta, som för oss alla bör vara ledande i det dagliga- arbetet, strävar Fackliga propagandaförbundet till åstadkommande av *en* klassorganisation. Detta dock med aktgivande både på den faktiskt existerande industriella uppdelningen, nödvändig under alla samhällsformer med hänsyn till produktionsprocessen, och den nödvändiga självbestämmanderätten ifråga om *lokala åtgärder* och därav betingade organisationsform, utan vilken ingen *socialistisk demokrati* kan åstadkommas. Den framtidaorganisation* vi sträva efter är således byggd på de lokala samorganisationerna, sammansatta av en plats', en orts eller kanske i någon del av landet med enhetlig industri 'och varest en arbetsköpare t. ex. en trust representerar ett större område, t. o. m. ett helt distrikts arbetare. Denna samorganisation ansluter sig direkt till den hela landet omfattande organisationen, vilken således i sig innesluter alla proletära element. De lokala organisationerna uppdelas av två skäl i industrisektioner: dels med hänsyn till kampen mot arbetsköparna, som många gånger nödvändiggör industriell differentiering i uppträdanget, och dels och framför allt med hänsyn till att de skola stå bakom produktionsråden, den nya produktionsordningens bärare, och således delvis bli den grund på vilken produktionsprocessen vilar. Men även riksorganisationen uppdelas av samma skäl i industrigrupper eller ”industridepartement”. Dessa äro dock icke enväldiga var inom sitt område, hela organisationen är byggd på full likställighet och samhörighet. Industrigruppernas ledningar, industridepartementen, eller vad man nu vill kalla dem, förbereda och verkställa de åtgärder som *ur det helas väl* skola vidtagas. Ledningen av det hela handhaves av den centrala organisationen, som dock givetvis är sammansatt så att den representerar olika industrigrupper samt ger ett sant och så långt görligt troget uttryck för medlemmarnas vilja.** Icke blott kampen för samhällets socialistiska omdaning utan också lönekampen måste föras i

* Givetvis kunna bär blott de stora konturerna dragas upp. En detaljplan kan åstadkommas först genom en Ingående utredning, ja, bli fullt färdig först med tillämpade erfarenheter.

** Denna organisationsform, vilken vi alltså sätta som målet i detta avseende, innebär naturligtvis inte att vi under utvecklingen dit skola bekämpa bildandet av industriförbund. Dessa strävanden kunna tvärtom av oss understödjas om de blott bidra till den av oss önskade utvecklingens påskyndande, om de äro en etapp på vägen.

klass-solidaritetsens och, i sista hand i varje fall, i den enhetliga slagfrontens tecken. Ur den synpunkten måste en revolutionär socialist ställa sig synnerligen tveksam till det starka beto-
nandet av lokalismens evangelium från vissa kamrater inom det syndikalistiska lägret.* Håller
man ständigt i sikte att all vår strävan går ut på *klassens* frigörelse, måste man också, i främsta
hand från oss, som hålla på självbestämmanderätten ifråga om lokala åtgärder, alltid erkänna
att denna självbestämmanderätt kan bli ett vapen i arbetarekapitalistisk riktning.

Icke ytterligare differentiering av arbetareklassen, icke den eller den gruppens frigörelse, vare
sig genom egna eller andras åtgärder, utan klassens. Lika litet ytterligare splittring genom
lokala, fullständigt sammanhangslösa och utan varje socialistiskt mål varande åtgärder, som
hela rörelsens förstelnande och konservering genom byråkrati, ledare-välde och en centralism,
så tung, att den omöjliggör varje aktivt handlande. Farorna ligga på båda sidor, om de också
äro större på den sista. Enda möjligheten att undgå dem är en verklig, ständigt pågående
socialistisk agitation, alstrande det ständigt levande medvetandet hos massorna att organisa-
tionsformerna måste vara så smidiga att de kunna variera uppträdandet efter det motstånd som
möter och efter den kapitalistiska utvecklingen samt att slutmålet för vår kamp är den på
rådsprincipens grund byggda socialistiska republiken.

* Se G. Sjöströms ”Organisationsformer och klasskamp”.